

Reuerendi Patris P. Hieremiæ Drexelii e Societate Iesu Opera omnia

Duobus nunc Voluminibus comprehensa, & libellis ante hac non editis
aucta ; Illvstrata, Indicibvs Moralibus, Locorum S. Scripturæ, Capitalium
Mysteriorum fidei, Rerum, & Concionum quouis anni tempore habendarum
; Congestis Et Compositis Methodo prorsus, alijs Auctoribus inusitata ; Sed
Theologis ...

Drexel, Jeremias

Antverpiæ, 1643

26. Morientium extrema monita.

[urn:nbn:de:hbz:466:1-77028](https://nbn-resolving.org/urn:nbn:de:hbz:466:1-77028)

tionem redditurus de sexaginta annis. Omnia mea, facta, dicta, cogitata illi iudici sunt apertissima; nihil late- re poterit: omnes vitæ meæ actus sententiam decreto- riam accipiet. Heu horreo; nam verè horrendù est iudici Deo sultere. Sed est quod me in tã arctis rebus so- letur. Licet ergo servus sim improbus, bonus est tamen Dominus meus, & infinitè bonus, qui servulum quan- tumvis malum, suum tamen fuisse agnosceret. Non pa- rum etiam præsidii pono in Divis illis quos ad mortem meam & ultimum certamen invitavi, cum diebus ipso- rum honori festis caelestem mensam hoc sine accumbem, ut mihi Divos illos Divaque propitiatè, volentè- que redderem ad ferendum in morte auxilium. Sed & causæ meæ, subsidii plurimum & pattoemim spero à sanctis Angelis, quos singulariter venerari, mihi que de- mereri, licet officis non dignis, quotidie conatus sum. Hos tutelares purissimos spiritus, cum omnibus Sanctis, jam iudici sistendus, corde & ore invoco. Vos ve- rò universi etiamnum superstitès salvere, meque suo quisque ordine secururi valete.

§. 26. Morientium extrema monita.

VTi sol ad occasum tendens amœnior est, sic ho- mo morti vicinus, plerumque sapientior. Hinc il- læ morientium orationes à sapientiâ laudatissima. In specimen pauca dabimus.

Xenophon in Cyro. Alti ajunt, acie victu à To- myride Mas- sagedarum reginâ que mortui caput in urvem hu- mano errore plenum de- miserit, his verbis insul- tam: Filii mei sagui- nem hausi- sti, & mecum fuitis. Cy- re: at ego cruore te saturabo. a Laërtius. b Filius Spartianus. c Baron. 10. 2. an. 306. d Robertus Gagastus l. 7. histor. Franc.

Cyrus Rex moriturus: Corpus meum, inquit, ô fi- lii, cum diem supremum clausero, nec in argento, nec in ullo alio metallo condite, sed rem suam terræ redde- te. Postrema ejus vox fuit: Si in amicos benefici fuerit- tis, etiam in hostes animadvertendi facultas non deerit. Valete filii charissimi, atque idem matris verbis re- nunciare. Vos itidem amici, qui adestis salvere.

a Sapienter planè Theophrastus moriens dixit: Mul- ta dulcia mentitur vita, obtentu gloriæ, ejus amore ni- hil est vanius. b Huc spectat Severi Imperatoris mori- entis dictum: Omnia fui, sed nihil prodest.

c Constantius Imperator Constantini Magni parens jam moriturus imperiû filio transcribens, mira hilaritate animi: Nunc, inquit, mortem propè plus quam ipsam immortalitatem æstimo: filium imperatorem relinquo. Hic vir hic est, qui post ducentos septuaginta annos, Christianorum lacrymas absterfit, & tyrannorum eru- delitatem vindicavit; Christus cum Constantino verè in armis fuit.

d Rex Galliarum Ludovicus in extremis filio hæc præ- cepit. Cave, mi fili, ne unquam letale peccatum admit- tas: potiùs omne tormenti genus perfer, quam talem culpam perpetres. Peccata crebro confitere, eosque ti- bi confessarios delige; qui agenda docere, cavenda sin- cere audeant monere, & vitia reprehendere. Parentibus obedientiam, amorem ac reverentiam exhibe.

Clotæus Rex in vili villâ moriens: Quid puta- tis, inquit, quantus ille Rex est, qui tantos reges inter- ficit?

Carolus V. Imperator augustissimus, morti jam vici- nus, vocato ad se filio Philippo II. hitum ei cilicium & cruentum flagellum, quibus in se usus, asservanda tradi- dit, non sine præclaris monitis.

Philippus II. Hispaniarum Rex vitam pariter clau- surus, ubi ex arcano serinio illud ipsum parentis cilicium & flagellum, quibus etiam ipse corpus domuit, Philippo III. filio munus protulisset, hæc insuper adjiciens moni- ta: Magnam, inquit gratiam tibi fecerit Deus; si te ad illud gloriæ fastigium exerbit, quo me præcurem ha- buisti. Sed ex animo te obtestor, cum id assecutus fue- ris hujus etiam lecti, in quo me jam vides, memineris; hic, ut cernis, subsistit omnis mundi gloria. Dein com- mendo tibi sedis Apostolicæ obedientiam, fidei Catho- licæ protectionem, Religionis Catholicæ zelum, Rei- publicæ pacem, & in subditos justitiam. Si Deus his

A meis consiliis subscripserit, suum regem non amittet hoc regnum, sed utiliter commutabit.

Ferdinandus Magnus Castellæ Rex mortem obiit memoratu dignissimam. Ægrotare cepit ipso Christi natali die, jam facti sui è B. Ilidori monitu certus, postri- die cuncta profusus regio, præsulibus comitantibus, dela- tus est in templum. Hic singula regum ornamenta de- ponens, Deoque sua velut restituens, ad aram remisit, ipse cilicio indutus, & cinere aspersus, in terram se ab- jecit cum lacrymis, dixitque: Domine, regnum quod à te accepi tibi restituo: colloca me, queso, in aeternâ luce. Altero ab hoc die sacramentis munitus, in eodem templo vitam sanctissimè finiit, ubi annis quadraginta regno præfui- set.

Lucius Ma- rianus de re- bus Hispan. l. 18. prope finem.

B Carolus Rex Sicilia cum in ultimis esset, hæc locutus est: O vanas hominum cogitationes! Ah, miser! honori- bus delectamur, aurum cervamus, & negligimus cæ- lum. Beatam pauperum sortem, qui tenui salino con- fecti, somnos ducunt tranquillissimos. Quid me regnû, quid omnium obsequia jam juvant? miser esse potuis- sem sine tantis impendiis. Nondum cepi vivere, & jam cogor vivèdi finem facere. Ubi nunc vires imperii meæ eadem me necessitas involvit quæ vilissimum mendicu- lum. E tor millibus famulorum, clientum, adulatorum, ne quidem unicus est, qui comes ire velit aut possit ad Dei tribunal. Ite nunc mortales, & magnis cogitationi- bus pectora implete. Ite cauti & opes anxie captas per mille annos disponite, hodiernâ vel crastinâ morituri. Vale igitur terra: utinam dicere liceat, Salve cælum.

Sed ne silentio transeamus opulentissimum regum, & sanctissimum, solem Hebrææ gentis Davidem, qui è vitâ discessurus: Ego, inquit, ingredior viam universæ terræ. Et ad filium conversus: Tu autem Salomon fili mi, ait, sei- to Deum patris tui. & servi ei corde perfecto, & animo volun- tario. Omnia enim corda scrutatur Dominus, & universas mentium cogitationes intelligit. Si quaesieris eum, invenies: si autem dereliqueris eum, projiciet te in æternum. Terribilis exhortatio, & quæ vel adamantinum pectus penetrat.

Hac ultimâ concione suâ David, optimæ vitæ capita ex- actissimè complexus est, scilicet, Dei præsentiam ubi- que cogitandam; Deo fidelissimè serviendam; obedien- ti præmium fore ipsum Deum; prævaricatori æternum imminere supplicium.

Ita mors devorat omnes, ducit reges, trahit populos, impellit gentes, non precibus flecti, non divitiis placari, non lacrymis persuaderi, neque ullis unquam viribus superari potest. Sed æquo animo sapiens, stultus ini- quo vitam deserit.

§. 27. Christus invitatur.

Mane mecum Domine, quoniam advesperascit, & in- clinata est jam dies. Dies vitæ meæ in noctem præ- ceptis vergit, nec ullus est Iosue, qui properantem hunc solem sistat, & diem extendat: lux mea jam jam occasu- ra in terrâ sinum festinat. Sed uti sol quotidie terrâ se- pelitur, & ipse suas ite exequias, & tamen quotidie velut redivivus è suo illo tumulo emergit: sic & ego, sic & omnes quotquot vivimus, in terram quidem abibimus, illius quomodo condendi: sed redibimus è terrâ, sole ipso clariores.

Ergo, ô Christe, ô mi amantissime Servator, mane mecum, en advesperascit: oculi, aures, sensus omnes à me deficient & abeunt in singulas panè horas; nec abeuntes morari possum aut retinere. Tu solus oro, ne me deferas, Jesu benignissime, & cetera libens di- mittam. Abite omnia alia; missionem do, & veniam. Meus creator mecum est, satis est; omnia bona mecum sunt. Sed ut mecum in ipsam usque noctem, in ipsam usque mortem permaneat, identidem clamo: Mane mecum Domine, quoniam advesperascit. Sed & cum vox mihi omnis hælerit, cum omnis sensus defecerit, & solus

Flam. Spon- dan. è Baro. anno 1063 sine.

Lucius Ma- rianus de re- bus Hispan. l. 18. prope finem.

David ul- timâ con- cione suâ optimæ vi- tæ capita complexus est.

Luc. e. 24. v. 29. Dies vitæ in noctem vergit.